

– Eg meini eisini at eg fekk ein annan leiklut á B36 liðnum enn tann, sum eg hevði í HB, eg fekk friari teymar. Sjúlvandi skal eitt system vera at spæla eftir, men fótóbóltur kann eisini gerast ov taktiskur, og tá hendir nærum einki. Verður tað heila ov taktiskt, hugsa leikararnir bert ein leik fram, og í so máta er fótóbóltur sum talv. Tað ræður um at hugsa fleiri leikir fram.

– Eg meini annars, at tað var ein rotti avgerð, sum eg tá tók, við tað at bæði eg og B36 finga nakað burtur úr hesum (Kári varð m.a. kosin ársins leikari í bæði 1990 og 1991).

Skeiv mannagongd í B36

Ofta verður sagt, at tað torførstu er at fara yvir um aftur, tá tú fyrst ert farin frá barndómsfelaganum, men tú fór so aftur til HB í 1993?

– Hjá mær var hetta ongantið nakar trupulleiki, tí eg hevði eina grundgeving fyri hesum. Grundgevingin var, at eftir minum tykki eigur ein venjari at ligga í hvussu er eitt stóði yvir leikarunum, og tað visti eg fór ikki at verða talan um, tá eg fekk at vita, at Wieszek, sum annars var ein finur málverji, skuldi til Pólands at finna ein venjara til B36. Eg fekk hetta ikki hanga saman, og greiddi eisini leiðsluni frá minum sjónarmiðum, og gjørdi greitt, at eg fór ikki at góðtaka hetta, tí eg væntaði at tað fór at verða tað reina kaos, tí eg visti, at Wieszek fór at taka meira og meira yvir, við tað at hann eisini fór at verða tolkur. Eftir minum tykki skuldi hann hildið seg í málinum og passa sitt har afturi, og so annars ikki áttikið sær eina uppgávu, sum hann ikki var førur fyri at loysa.

– Eg segði sum sagt mína hugsan, men eg hoyrði ongantið nakað aftur, og eg má siga, at eg varð rættuliga vónbrotin av hesum. Eg hevði gjarna vilja hildið fram í felagnum, men ikki undir hesum treytum.

Hvussu við landsliðnum, har vart tú eisini í nókur ár?

– Eg byrjaði á landsliðnum í 83, og havi sostatt leikt rættuliga nógv dystir, men í yvirlitinum

– Tá vit komu upp í altjóða fótóbólt merkti hetta fyrst og fremst, at tað varð hugsað nógv meira um tað defensiva. Persónliga dámdi mær ikki so væl, at eg varð settur út í vinstra borð, men eg spældi so har øll árin, og var eisini stoltur av at umboða Føroyar

hjá FSF eri eg bert skrásettur fyri 27 dystir. Hetta er av tí, at teir nú einans skráseta dystir við altjóða góðkenning, og onkuntíð kann tað virka eitt sindur keðiligt. Eg meini, tað vera keðiligt hjá einum leikara, sum hevur nýtt stóran part av bæði fri- og arbeiðstíð sinari fyri at umboða Føroyar, at hann á tann hátt skal verða strikaður og gloymdur, bert tí Føroyar ikki vóru limir í altjóða fótóbóltssamgongum tá hann leikti.

– Sjúlvur havi eg sum sagt leikt 27 skrásettar og umleið 25 ikki-skrásettar landsdystir, so samanlagt er talan um góðar 50 landsdystir.

Páll var ein knassi

Hvussu heldur tú, at menningin hevur verið á landsliðnum hesi árin?

– Tá vit komu upp í altjóða fótóbólt merkti hetta fyrst og fremst, at tað varð hugsað nógv meira um tað defensiva. Persónliga dámdi mær ikki so væl, at eg varð settur út í vinstra borð, men eg spældi so har øll árin, og var eisini stoltur av at umboða Føroyar.

– Menningin var annars ógilega stór tey bæði fyrstu árin. Tað var sjúlvandi eisini ein stór gularót at verða við í altjóða dystum, og gjørdi hetta eisini, at leikararnir lögdu nógv meira fyri, tá teir vandu, so framgongdin var ógilega stór í byrjanini.

– Seinni helt eg, at vit komu ikki víðari í menningini, og eg haldi at vit skuldu havt skift venjaran út eitt sindur fyrr. Ikki tí, Páll gjørdi eitt einastandandi gott ar-

beiði fyrstu árin, og tað var einin annar, sum tordi at átaka sær uppgávuna. Hann gav okkum eitt ótrúliga gott sjálvsálit og var ógilega nærlagdur. At vit so vóru ósamdir onkuntíð, tað má man taka við.

– Tey næstu árin haldi eg tó, at vit áttu at skift venjara, tí vit komu sum sagt ikki víðari í menningini. Sjúlvur helt eg, at vit skuldu royna at spæla meira offensivt, bara nakrar fáar metrar longur niðan á vøllin, tí vit lógu alto so niðri í egnum brotsteigi og spældu. Ikki soleiðis at vit skuldu blaka alt fram, men bara eitt sindur meira fram á vøllin. T.d. helt eg sjúlvur, at vit áttu at satsa meira upp á Toda í byrjanini, men tað varð so ikki gjørt.

– Persónliga haldi eg, at besti dysturin hjá okkum var móti Wales, sjálvt um úrslitið ikki var nakað at reypa av, men tann dystin royndu vit eisini at mynda spælið. Eg var eisini væl nøgður sjúlvur, við tað at eg hendan dystin leikti sentralt í miðjun. Næsta dystin varð liðið aftur broytt, so alt var við tað gamla, og tað dámdi mær minni væl. Tað var eisini skuff-

andi, at eg sjúlvur varð fluttur út aftur í síðuna, eftir at eg 14 dagar framman undan hevði leikt ein góðan dyst á miðvøllinum, men tað mátti eg so bara góðtaka.

– Samanumtikið var tað tó ein góð tíð á landsliðnum, har vit finga nakrar stórar avbjóðingar, og eri eg stoltur av at hava umboðað Føroyar.

Tú gavst so á landsliðnum, tá tú fór til Sørvágs, men tú hevur so leikt onkran dyst undir Allan Simonsen?

– Ja, tað undrar meg eitt sindur. Tá eg var í Sørvági, vóru ongantið boð eftir mær, hóast tað vóru aðrir leikarar úr 2. deild, sum komu á landsliðið, men eftir at eg so var afturkomin úr Danmark, og hevði vant í tríggjar mánaðir við HB vóru bráðliga boð eftir mær. Eg leikti so við í tveir dystir, og skuldi so verið farin á venjingarlegu á vánd 1996, men tá hevði eg so fingið tilbøð úr Noreg, og segði tí nei takk til landsliðið.

Tað kostar at síga sína hugsan

At enda; tú hevur altíð sagt tína hugsan, og nógv fólk hava kanska verið av teirri fatan, at Kári Reynheim hevur altíð verið glaður fyri seg sjúlván, egoistiskur o.s.fr. Er hetta nakað, sum hevur ávirkað teg?

– Nei, eg veit ikki, hvat er at síga um tað. Orsøkin til at eg var sum eg var, tá eg sjúlvur spældi fótóbólt var tann, at eg á henda hátt setti meg sjúlván upp. Eg segði nógv, m.a. tá eg varð kosin ársins leikari í 90: »Eg verið betri næsta

ár«, men hetta var alt orsakað av, at eg alla tíðina royndi at gerast betri, og á tann hátt kundi seta meg sjúlván upp til at venja enn meira.

– Tað er jú ógilega skjótt at sovna burtur, tá man hevur fingið ein heiður. Eg havi sjúlv sagt verið glaður fyri at verða heiðraður, eins og verið glaður, tá eg fái rós, tí tað er bestemt ikki nakað, sum eg altíð havi fingið. Í yngstu deildunum var tað at fáa rós ein býur í Russlandi, men hinvegin hevur hetta kanska eisini gjørt meg sterkari.

– Tað er bara soleiðis í Føroyum, at tú mást ikki vera nakað. Tú mást fyrst alt í verðini ikki stinga høvðið upp, tí tú verður bara trýstur niður aftur, men skulu vit koma víðari í føroyskum fótóbólti, so mugu vit eisini geva fólk loyvi til at vera nakað. Vit eru nú einaferð 45.000 individulistar, sum skulu hava loyvi til at vera ymisk. T.d. eru tað summir av sjómönnum okkara, sum gera tað sera gott, og forvinna nógvan pening og alt er gott. Tá grannin so hevur keypt sær nýggjan bil, verður hann í øðini og skal seta hann upp á pláss. Eftir minari fatan koma vit ongan veg í Føroyum, um vit ikki halda nakað av føroyingum, alto so av okkum sjúlvum.

– Tann dagin tú ert góður við teg sjúlván, kanst tú eisini verða góður við tín næsta. Vit eiga ikki at ganga runt og vera óvundsjúk, men istaðin rósa teimum, sum hava rós uppiborið, ikki fyrr enn tann dagin koma vit víðari. Serliga nú vit tosa so nógv um sjúlvstýri.

Tað er soleiðis føyingar kenna Kára Reynheim - í eldinum mitt á vøllinum har alt gongur fyri seg. Teksturin í bókinu sigur: »Hvar fór Kári« - og tað hava nógvir føroyingar spurt í seinastuni til litið hevur verið á hoyrt til hann

Mynd: Reytt, blátt og hvítt